

De col·laboració

D'Iguals particulars

EN la Junta general extraordinària que va celebrar la Secció Comarcal de Barcelona els dies 15 i 16 de novembre de l'any passat, va discutir-s'hi una Ponència, al meu entendre, d'una transcendència i importància capitals. Me refereixo a l'encomanada als Drs. Pla i Armengol, Rosell i Jané i Nogués referent a la «Conveniència d'acceptar o no la Contracta particular d'Iguala». En la ressenya que d'aquella Junta general ne fa el número 52 del «Butlletí», corresponent al mes següent al de la mateixa, es diu únicament i exclusiva que «fou objecte d'una laboriosa discussió» i, després de nomenar-se els companys que en la mateixa hi intervingueren, ens transcriu les conclusions aprovades, les quals, no més amb llegir-les, donen a comprendre aquelles apuntades importància i transcendència. Potser hauria valgut la pena que ens haguessiu estat un xic més explícits, ja que, de fora estant, s'endevína que s'hi tanquen una colla de problemes vitalíssims, com són: Necessitat de la Iguala, preu mínim de la mateixa, número màxim d'igualats que poden tenir-se, etc.

Soc del parer que la Iguala és per a nosaltres, els metges, i avui dia, un *mal menor*, i que el nostre ideal econòmic hauria d'ésser l'abolició de totes les Iguals, àdhuc les particulars, però cal convenir que l'abolició de les Iguals particulars indefectiblement, a les capitals, mouen el client cap a les Companyies d'Assegurances i als pobles cap a les contractes col·lectives avalades pes les Juntes de veïns, no menys fatídiques per al metge de poble, que el que en puguin ésser aquelles Companyies d'Assegurances, per al metge de ciutat.

Cal que amb això hi parem bona ment i cuidem de cercar-hi adob, puix que si bé *avui* en toquem no més que *petites* conseqüències, *demà*, aquestes ens seran potser adogaladores, essent allavors inevitablement aixafats per

tantes i tantes Germandats, Mutualitats, Companyies d'Assegurances i Juntes de veïns que arreu van florint, i segurament abocant-nos, cap al dia, no llunyà potser, que vol fer-nos endevinar el Dr. Proubasta en el seu article «Videant Medicus!», del número passat, que veurem «canviar-se'ns la nítida color de la brusa.»

Deixo, però, per als companys de les Ciutats el que es cerquin remei per a defensar-se de llur malèfic perill, els qui, per veure'l de més aprop i amb més suficiència i traça que jo, *si volen*, sabran segurament trobar-lo, per bé que se m'afigura que un bon mitjà seria potser veure d'aconseguir que en cap Germandat, que en cap Companyia d'Assegurances, que en cap Mutualitat pugui encabir-s'hi, pugui xoplugar-s'hi ningú que compti amb *altres* mitjans de vida que els proporcionats per un *jornal* i, amb tal objecte, hauria, a *preu del que fos*, el Sindicat cuidar de poder *intervenir* les llistes de mutualitzats, o el que siguin, per tal d'aconseguir que el ric pagués, demés de la quota que pagui el treballador, una de suplementària proporcionada a la seva riquesa i tot això precisament per a que mai se dongui el cas, ridícol i revoltant alhora, que el nostre treball a manera de ço que res *val* o com a present el donguem a gratient al qui té un millor passament que nosaltres mateixos.

Cal per a capir l'escandalosa enormitat d'aquesta manera de procedir, cal, dic, fixar-se que per a la immensa majoria de companys aquell *treball* representa l'única font d'ingressos per a subvenir a llur sosteniment i dels seus, i si algun de sortós n'hi ha que pugui desapropiar-lo i malversar-lo perquè compti ja amb altres mitjans de vida, valdria honestament molt més que el fruit d'aquell *treball* (que altrament haurà de convenir que es resta a un altre company que potser el necessita), valdria honestament molt més, dic, que el cedís a la Caixa de Beneficència, els administradors i cuidadors de la qual pla sabran prou com esmerçar-lo.

Potser econòmicament sseria avantatjós per